

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Ἀθήνα, 15 τοῦ Δεκεμβρίου 1921

ΑΡΙΘ. 751 (ΦΥΛ. 12)

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Ὡ ἄς εἴταν νὰ μὲ λίκνιζαν καὶ πάλι στήν ἀγκάλη
τὰ χεῖλή σου ἔνα δεῖλι χειμωνιάτικο.
Τ' ἄγια σου χέρια νὰ σκαλοῦν τὴ θράκα στοῦ μαγκάλι
κι' ὄξω νὰ κλαῖνε τὰ κλαριά: σὰ μοιρολόϊ Μανιάτικο.

Νὰ λέν' νὰ λέν τὰ χεῖλια σου καὶ νὰ περνοῦν οἱ θρύλοι
Παιδόπουλα, Ἀρχοντόπουλα, Βασίλισσες!
—Ποῦν' ἡ Πεντάμορφη, γιατί, μὲ τὸ χρυσὸ μαντήλι;
Στὸ μάγουλο μὲ φίλησες, καὶ μίλησες.

«Δέν τηγε βλέπουμε ποτὲ μὲ τὰ δικά μας μάτια»
τοῦ κόσμου εἶναι, παιδάκι μου, τοῦ ἀνθρώπου.
Ἄγγελος τὴ φυλάει κλειστή, ψηλὰ σ' αὔλα παλάτια
σὰν ἀδερφοῦλα τάχα καὶ σὰν κόρη του!

Ἀπιαστο ἀηδόνι κάποτε γελάει καὶ πότε κλαίει
τὴ νύχτα στὰ περβόλια σὶ ἀγριορέματα.
Φωνὴ ποῦ σβεῖ καὶ σύννεφο στὰ αἰθέρια π' ἀργοπλέει
Ὀνειρο! πὲς το ἀλήθεια: πὲς το ψέματα:

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ἄγγελος πλέει ψηλάρμενος τοῦ αἰθέρα καταλύτης
λάμνοντας μὲ χρυσὰ φτερά κι' ἀρμένιζε πρὸς τ' ἄστρα.
Νιώβγαλτη ἀντάμωσε ψυχὴ καὶ παίρνει τὸ φίλ της
Κι' ὁμοία σὰν Ἥλιος ἔλαμψε ἡ θωριά του ἀναγελάστρα.

Ἐλα! μὴ σκιάζεσαι, καλή! Κρατήσου ἀπ' τὸ φτερό μου.
Ἀκοῦς τοῦ Νάρδου ἀνάσασμα, μοσκοβολιὰ ἀπὸ φοῦλι;
Γιὰ σένα χλόη ἐβλάστησε κ' ἡ πατησιὰ τοῦ δρόμου
Σὲ θέλει τὸ ἄλσος τῆς Ἑδέμ γιὰ Παραδεισοπούλι!

ΣΤΟΝ ΕΛΑΙΩΝΑ

Ἐδῶ δὲ φτάνει ὁ ἀντίλαλος: κ' ἔχει ἡ σιωπὴ Βασίλειο.
Ἐδῶ φιλιούνται πνεύματα καὶ τῆς ἐλιάς τὰ φύλλα,
στὴ γῇ νταντέλες γράφουνε, ζωγράφο ἔχουν τὸν Ἥλιο
Καὶ σέ, πουλί, ποὺ λίγωσες γιὰ ξένη ἀνατριχίλα.

Τρεμούλα στὸν ἀμάραντο, λαχτάρα ἡ ἀνεμώνη·
«Πάρε ἀηδονάκι τὴ λαλιά κ' ἐρωτικά τραγούδα»
Τὰ δυὸ φτεράκια παίζοντας στὸ κάθε ἀνθὶ ξαμώνει
Παντρέβοντας τὰ λούλουδα μιὰ χρυσοπεταλούδα!

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Δαύρας)